

Arrest

nr. 193 722 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar verzoekschrift uitsluitend kritiek uit op de niet in het geding zijnde beslissing van de Commissaris-generaal van 21 december 2016 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze kritiek is echter niet pertinent naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten -asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 6 januari 2017 aan de orde is. In de bestreden beslissing wordt onder meer uitdrukkelijk gewezen op de artikelen 7, eerste lid, 2° evenals 74/14 van de vreemdelingwet waarbij wordt gesteld dat de verzoekende partij het land binnenkwam op 24 augustus 2011 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is en wordt tevens gesteld dat aangezien betrokkene al op 1 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op 15 dagen. De verzoekende partij betwist geenszins deze vaststellingen. De beslissing van de Commissaris-generaal kon met de ter beschikking staande rechtsmiddelen worden aangevochten, hetgeen de verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt ook heeft gedaan. De Raad stelt hierbij vast dat het beroep dat de verzoekende partij heeft aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 21 december 2016, op 4 mei 2017 bij arrest nr. 186 460 door de Raad werd verworpen zodoende dat deze definitief is geworden. Voormelde kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 21 augustus 2017 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 september 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP'en verwijzen in de eerste plaats naar de geschriften van de procedure. VzP'en stellen vervolgens dat in het verzoekschrift wordt verwezen naar de asielprocedure, omdat de bestreden beslissingen volgen op de ingediende asielaanvragen; het is dus logisch om ernaar te verwijzen. VzP'en merken tevens op dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet het enige argument is. In het verzoekschrift wordt ook verwezen naar artikel 8 van het EVRM; bij de familie hoort immers een persoon (met kind) die wel over een verblijfsrecht beschikt en die contacten onderhoudt met de familie. VzP'en stellen dat zij goed geïntegreerd zijn: zij hebben lange tijd een verblijfskaart gehad en hebben gedurende een periode gewerkt – hun werkgevers zijn zeer tevreden over hen. VzP'en wijzen er ten slotte op dat J(...) K(...) samenwoont met een meisje met een verblijfskaart. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4 Waar de verzoekende partij in de eerste plaats verwijst naar de geschriften van de procedure, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat door louter naar de schriftelijke procedure te verwijzen de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 augustus 2017 werd aangegeven.

De Raad merkt vervolgens op dat daar waar de verzoekende partij stelt dat in het verzoekschrift wordt verwezen naar de asielprocedure omdat de bestreden beslissing volgt op de ingediende asielaanvragen en het dus logisch is om ernaar te verwijzen, de verzoekende partij er volledig aan voorbijgaat dat zij niet louter verwijst naar de asielprocedure maar met haar verzoekschrift uitsluitend kritiek uit op de niet in het geding zijnde beslissing van de Commissaris-generaal van 21 december 2016 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In de beschikking van 14 augustus 2017 wordt aangestipt dat deze kritiek echter niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten -asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 6 januari 2017 aan de orde is. Het dient benadrukt te worden dat de verzoekende partij geenszins de concrete vaststellingen betwist in de bestreden beslissing waarbij onder meer uitdrukkelijk wordt gewezen op de artikelen 7, eerste lid, 2° evenals 74/14 van de vreemdelingwet en wordt gesteld dat de verzoekende partij het land binnenkwam op 24 augustus 2011 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is en waarbij tevens wordt gesteld dat aangezien betrokkene al op 1 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op 15 dagen.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet het enige argument is en wijst erop dat in het verzoekschrift ook wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM gezien dat bij de familie immers een persoon (met kind) hoort die wel over een verblijfsrecht beschikt en die contacten onderhoudt met de familie. De Raad stelt echter vast dat nergens in het verzoekschrift (een schending van) artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, noch enige melding wordt gemaakt van een persoon met een kind die wel over een verblijfsrecht beschikt en die contacten onderhoudt met de familie. Ook daar waar de verzoekende partij thans verwijst dat zij en haar familie goed geïntegreerd zijn, dat zij lange tijd een verblijfskaart hebben gehad, gedurende een periode hebben gewerkt – hun werkgevers zeer tevreden zijn over hen en stelt dat zij samenwoont met een meisje met een verblijfskaart, dient vastgesteld te worden dat deze specifieke elementen geenszins als dusdanig in het verzoekschrift werden aangehaald. Zodoende betreft artikel 8 van het EVRM een nieuw middel en tracht de verzoekende partij met bovenvermeld betoog een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, immers in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Artikel 8 van het EVRM en bovengenoemde specifieke elementen werden echter geenszins door de verzoekende partij aangevoerd in haar verzoekschrift, noch werd ter terechtzitting uiteengezet, laat staan aangetoond, dat zij dit middel en deze specifieke elementen, niet eerder kon opwerpen. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel en nieuwe elementen zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 14 augustus 2017.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU